

Lite spretigt men intressant

NY BOK

EMPATI OCH ENGAGEMENT

En kvinnolinje i svensk journalistik

Ami Lönnroth (red)
Tusculum förlag

■ När 18 skribenter erbjuds att skriva om kvinnlig journalistik med enbart ledorden "empati och engagemang" blir det förstås texter av den mest skiftande karaktär, från torra utredningar till brandtal och kåserier (plus ett par återpublicerade reportage).

Hälften av bidragen är minibiografier om pionjärer som Wendela Hebbe, Ester Blenda Nordström, Bang och andra, som alla förenas av socialt patos och vilja att med journalistik förändra världen.

De andra bidragen handlar till stor del om bristen på empati hos stora delar

av den manliga journalistkåren, och hur förnämt objektiva journalistiska ideal och manliga normer stoppar och nedvärderar kvinnliga journalister och deras sätt att göra journalistik.

Kvinnor hänvisas till mjuka ämnen, deras engagerade ton tas som bevis på att de är partiska och inte klarar att den tuffa journalistrollen, och genusjournalistik avvisas som gnäll.

Det är spretigt men ofta intressant, lärorikt och sant.

Men ett par lunderingar: Flera gånger påpekas det hur bortglömda dessa pi-

onjärer är i dag, och hur tufft de hade det. Själv blir jag, som inte minns några manliga pionjärer heller, mer förundrad över vilken framgång de hade i sitt yrkesliv: de får enormt genomslag, gör reportageresor över hela världen och kan skriva under fria villkor: villkor som vilken journalist som helst i dag skulle avundas dem. Hur gick det till?

Jag blir också lite förundrad över hur genusbundet vissa debattörers resonemang verkar vara.

Är empati och engagemang en särskilt kvinnlig journalistisk egenskap? Och har kvinnor tvingats att ta hand om de mjuka områdena, eller har de valt dem därför att det där varit lättare att åstadkomma "bättre journalistik" med empati och engagemang?

KRISTIAN ALM

